

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., v právní věci

žalobkyně: **A. G.**
státní příslušnost X
hlášena k pobytu X

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 2. 2025, č. j. OAM-1417/ZA-ZA11-P06-2024,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Včasné podanou žalobou se žalobkyně domáhala u Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“) zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 2. 2025, č. j. OAM-1417/ZA-ZA11-P06-2024 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž jí nebyla udělena mezinárodní ochrana ve smyslu § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II. Napadené rozhodnutí

2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný shrnul podstatné informace sdělené žalobkyní v rámci řízení o udělení mezinárodní ochrany. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem nynější (celkově druhé) azylové žádosti žalobkyně je *legalizace pobytu na území ČR*, kde by žalobkyně chtěla se svým synem pobývat u své sestry. Dále žalobkyně za důvod své žádosti označila snahu *ochránit svého zletilého syna* před odvodem do ruské armády.
3. Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí rozebral důvody žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu v ČR, přičemž konstatoval, že žalobkyně nesplňuje zákonné podmínky nutné pro udělení azylu či doplňkové ochrany. Zdůraznil, že sama žalobkyně v průběhu pobytu v Ruské federaci *neměla žádné problémy* s místními státními orgány či bezpečnostními složkami a jediným důvodem jejího odchodu z vlasti byla snaha ochránit syna před odvedením do armády, jehož se rozhodla ukrýt u své sestry trvale žijící v ČR.
4. V tomto ohledu žalovaný uzavřel, že syn žalobkyně je dospělý, plně právně způsobilý a zdravý. Zároveň připomněl, že si v ČR podal vlastní žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž uvedl sám za sebe své důvody, se kterými se již žalovaný řádně vypořádal v rámci rozhodnutí pod č. j. OAM-1418/ZA-ZA11-P06-2024. Za těchto okolností se tedy žalovaný *odmítl zabývat* obavami žalobkyně týkajícími se individuálních potíží jejího syna, jelikož byly předmětem samostatného správního řízení.
5. Snahu žalobkyně zlegalizovat si svůj pobyt na území ČR vyhodnotil žalovaný z hlediska důvodů pro udělení azylu či doplňkové ochrany jako irelevantní. Podání žádosti o mezinárodní ochranu není určeno k řešení pobytové situace cizince v ČR a nemůže být k tomuto účelu zneužíváno, a to ani za situace, kdy vláda ČR v souladu se zákonem č. 175/2022 Sb. stanovila v souvislosti s vypuknutím vojenského konfliktu na území Ukrajiny vyvolaném invazí vojsk Ruské federace *nepřijatelnost* určitých vízových a pobytových žádostí podávaných na zastupitelských úřadech ČR občany Ruska. Je legitimním právem každého suverénního státu omezit vydávání pobytových titulů občanům země, jež závažně porušila své mezinárodní závazky.
6. V případě žalobkyně pak žalovaný nenašel ani žádné důvody pro udělení *národního humanitárního azylu*, přičemž hodnotil zejména rodinné, sociální a ekonomické poměry žalobkyně. V souladu s názorem Nejvyššího správního soudu nelze existenci rodinných vazeb žadatele na území ČR považovat za dostatečně silný důvod, aby mohl být cizinci udělen azyl z humanitárních důvodů. Navíc ani synovi žalobkyně na jeho žádost v ČR nebyla mezinárodní ochrana udělena.
7. Jelikož žalovaný neshledal, že by žalobkyni v případě návratu do Ruska hrozilo pronásledování či vážná újma, tak její žádost zamítl.

III. Žaloba

8. Žalobkyně má napadené rozhodnutí za *nepřezkoumatelné*, poněvadž se žalovaný nezabýval jejími obavami týkajícími se ochrany jejího syna před odvodem do armády. Žalovaný nezjišťoval, jaké konkrétní důvody vedly žalobkyni ke skrývání syna před vojenskou službou, ani neporovnával výpověď žalobkyně s informacemi o zemi původu. Není přípustné, aby žalovaný tyto důvody ze svého posouzení vyjmul, jestliže právě na nich žalobkyně vystavěla svou žádost. Žalovaný rovněž v rozporu se zákonem nevysvětlil, z jakých důvodů neposkytl žalobkyni v ČR ochranu formou *národního humanitárního azylu*.

9. Napadené rozhodnutí pak trpí i *formálním nedostatkem*, neboť na něm absentuje podpis vyřizující osoby, ačkoliv zkratka „v. r.“ u jejího jména značí, že jí podepsáno být mělo. Rozhodnutí tudíž obsahuje pouze podpis osoby odpovídající za správnost vyhotovení, což je v rozporu nejenom s požadavky zákona, nýbrž i judikaturou Nejvyššího správního soudu.
10. Žalobkyně současně namítala, že podle nařízení vlády č. 55/2024 Sb. je jí znemožněno požádat v ČR o pobytové oprávnění i přes to, že jako Arménka není etnickou Ruskou. Je *diskriminační*, pokud na základě formálního občanství bez přihlédnutí k její konkrétní osobě nemá možnost žádat o vydání oprávnění k pobytu v režimu zákona č. 326/1999 Sb. Není-li možné vyhovět žádosti žalobkyně o dlouhodobý pobyt, mělo by to být zohledněno v rámci posouzení důvodů pro udělení azylu podle § 12 či § 14 zákona o azylu.
11. Pro shora uvedené důvody žalobkyně zdejšímu soudu navrhla, aby napadené rozhodnutí zrušil a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. Současně požádala nahradit náklady soudního řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

12. Ve svém vyjádření ze dne 15. 4. 2025 žalovaný zdůraznil, že žalobkyně v rámci správního řízení neuvedla žádné skutečnosti nasvědčující tomu, že by jí v Rusku hrozilo pronásledování či vážná újma. Argumentace arménskou národností je pak irelevantní, neboť žalobkyně *je státní občankou Ruské federace* s pasem této země. K žádné diskriminaci v Rusku ani v ČR žalobkyně nikdy nečelila, přičemž nařízení vlády č. 55/2024 Sb. je v souladu s ústavním pořádkem ČR a mezinárodními smlouvami. Žalobkyně podáním žádosti o mezinárodní ochranu jen obchází zahraniční politiku ČR a právní předpisy, které jsou na ni navázány.
13. Žalovaný se zabýval možností udělit žalobkyni národní humanitární azyl, přičemž neshledal, že by okolnosti případu udělení této formy azylu odůvodňovaly. Napadené rozhodnutí pak netrpí ani namítanými formálními nedostatky, poněvadž v případě rozhodnutí předávaného žadateli je v praxi podpis vedoucího oddělení *vždy nahrazen* dovětkem „v. r.“. Jedná se o ustálenou praxi žalovaného, kterou pravidelně akceptují též správní soudy a žalovaný na ní nemá důvod cokoli měnit. Ve správním spise je založen originál rozhodnutí, včetně fyzického podpisu vedoucího oddělení. Žalovaný tak krajskému soudu navrhl zamítnutí žaloby.

V. Posouzení věci krajským soudem

14. Krajský soud předně posoudil splnění podmínek řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána osobou oprávněnou [viz § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] a ve lhůtě podle § 32 odst. 1 písm. b) zákona o azylu.
15. Soud ve věci rozhodl ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili (nevyjádřili výslovný nesouhlas s tímto postupem) a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné. V souladu s § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. přezkoumal soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů.

16. Vycházel přitom z podkladů založených ve **správním spisu**, který sestává zejména ze záznamu o poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 24. 10. 2024 a protokolu o pohovoru k dané žádosti z téhož dne. Za účelem posouzení současné politické a bezpečnostní situace v Ruské federaci založil žalovaný do správního spisu Informaci OAMP: Ruská federace: Situace navrátilců do Ruské federace po krátkodobém či dlouhodobém pobytu v zahraničí: Zacházení ze strany státních úřadů a monitoring sociálních sítí ze dne 8. 7. 2024, dále Informaci OAMP: Ruská federace: Bezpečnostní a politická situace v zemi: Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv ze dne 8. 7. 2024. Žalobkyně se spokojila jen se sdělením výčtu užitých podkladů, přičemž blíže se s nimi seznámit nechtěla. Zároveň nenavrhla doplnění podkladů rozhodnutí ani neuvedla žádné jiné skutečnosti či informace, které by měl vzít žalovaný při svém rozhodování v potaz. Posléze žalovaný vydal napadené rozhodnutí, které je předmětem přezkumu krajským soudem v tomto řízení.
17. Žaloba **není důvodná**.
18. Ještě předtím, než zdejší soud přistoupí k vypořádání jednotlivých žalobních námitek, považuje soud pro účely posouzení řešené věci za účelné před pomyslnou závorku shrnout obsah azylové žádosti žalobkyně a vymezit důvody, pro něž se žalobkyně v ČR domáhala udělení mezinárodní ochrany.
19. Ze záznamu o poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 24. 10. 2024 krajský soud ověřil, že žalobkyně za *jediný důvod* své žádosti o mezinárodní ochranu označila skutečnost, že musí někde schovat svého syna před tím, aby ho nevzali do ruské armády. V této souvislosti dodala, že na území ČR trvale žije její sestra, za kterou společně se synem přijeli. Na tato sdělení žalobkyně navázala v rámci pohovoru k azylové žádosti z téhož dne, jestliže uvedla, že z Ruska vycestovala pouze pro to, aby uchránila syna před nástupem do armády. V současné době totiž v Rusku vojenská správa nabírá lidi do války a její syn musí nyní absolvovat základní vojenskou službu. K výslovnému dotazu žalovaného žalobkyně vyloučila, že by ona sama měla kdykoliv během svého pobytu na území Ruské federace jakékoliv vlastní problémy se státními orgány či bezpečnostními složkami, příp. jí ve vlasti mělo z jiného důvodu hrozit pronásledování či vážná újma. Azylovému příběhu žalobkyně tedy schází vlastní dějová linie a je zcela odvozený.
20. V kontextu výpovědi žalobkyně zdejší soud podotýká, že je mu z vlastní úřední činnosti známo, že azylové žádosti žalobkynina syna (G. M.) žalovaný nevyhověl a rozhodnutím ze dne 4. 2. 2025, č. j. OAM-1418/ZA-ZA11-P06-2024, mu mezinárodní ochranu v žádné její formě neudělil. Následnou správní žalobu proti tomuto rozhodnutí potom vzal přípisem ze dne 19. 5. 2025 (doručeným zdejšímu soudu dne 21. 5. 2025) z vlastní vůle v plném rozsahu zpět, přičemž v žalobě uplatnil z převážné části zcela totožné námitky jako žalobkyně v řešené věci. Tyto okolnosti musel krajský soud přiměřeně zohlednit.
21. Pro větší přehlednost rozčlenil krajský soud následující část svého odůvodnění dle jednotlivých žalobních námitek.
- a) K nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí*
22. Žalobkyně v první řadě namítala nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí z důvodu, že se žalovaný blíže nevěnoval jejím obavám chránit syna před hrozícím

nástupem do ruské armády. Po posouzení obsahu napadeného rozhodnutí a zhodnocení kontextu celé věci shledal krajský soud námitku nedůvodnou.

23. Zdejší soud stručně připomíná, že nepřezkoumatelnost je velmi závažná vada, pro kterou soud zruší napadené rozhodnutí správního orgánu tehdy, není-li rozhodnutí jako celek srozumitelné příp. nelze zjistit důvody, proč správní orgán rozhodl způsobem uvedeným ve výroku, což není situace v nyní řešené věci. Dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu nachází aplikace institutu nepřezkoumatelnosti uplatnění v případech podstatně odlišných od případu žalobkyně (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2017, č. j. 2 As 196/2016-123, či i rozsudky téhož soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006-36, nebo ze dne 25. 4. 2013, č. j. 6 Ads 17/2013-25; rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz).
24. K námitce žalobkyně pak zdejší soud zdůrazňuje, že žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí *zjevně nepominul* žalobkyní tvrzené obavy stran hrozby povolání jejího syna do vojenské služby. Konstatoval ovšem, že tyto obavy se týkají *výlučně syna*, který je dospělý, plně právně způsobilý a zdravý. Navíc si její syn podal vlastní žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR, kterou se žalovaný zabýval samostatně a jejíž důvody vypořádal v rozhodnutí ze dne 4. 2. 2025, č. j. OAM-1418/ZA-ZA11-P06-2024. Jestliže žalovaný za této situace dovodil, že by bylo z podstaty věci nadbytečné, resp. neúčelné, se těmito obavami opakovaně zabývat v řízení o azylové žádosti žalobkyně, vyhodnotil zdejší soud žalovaným zvolený postup jako dostatečně logický a plně přezkoumatelný.
25. Ani z pohledu zdejšího soudu *nebylo třeba*, aby žalovaný hodnotil nebezpečí pramenící z nástupu do armády, jež se bezprostředně dotýká pouze syna žalobkyně, duplicitně též v rámci správního řízení o žádosti žalobkyně, které v této souvislosti žádné azylově relevantní nebezpečí nehrozí (žalobkyně ve správním řízení nezmínila, že by jí jako matce hrozila perzekuce ze strany ruských státních orgánů, pokud by její syn odmítl narukovat). Žalovaný proto nepochybil, jestli se odmítl zmíněnými obavami žalobkyně podrobněji zabývat s odkazem na paralelně probíhající samostatné správní řízení o žádosti jejího syna a v odůvodnění rozhodnutí soustředil pozornost na žalobkyní tvrzenou potřebu legalizace pobytu na území ČR. Námitce nepřezkoumatelnosti tak krajský soud nepřisvědčil.

b) K posouzení národního humanitárního azylu

26. Současně žalobkyně brojila proti nedostatečnému posouzení národního humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. Je přesvědčena, že individuální okolnosti jejího případu jsou natolik specifické, aby odůvodňovaly udělení azylu z humanitárních důvodů.
27. Jde-li o výklad podmínek pro udělení tzv. národního humanitárního azylu ve smyslu citovaného ustanovení, zákonodárce v tomto ohledu zvolil kombinaci neurčitého právního pojmu „případ hodný zvláštního zřetele“ následovaného správním uvážením (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 1. 2015, č. j. 1 Azs 200/2014-27). Institut humanitárního azylu je specifický zejména tím, že na něj neexistuje právní nárok ani subjektivní právo a možnosti jeho soudního přezkumu jsou silně omezené (v podrobnostech viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48).

28. Z ustálené judikatury k výkladu neurčitého pojmu případ hodný zvláštního zřetele a důvodům pro udělení národního humanitárního azylu vyplývá, že tento pojem míří především na situace, ve kterých žadatel o mezinárodní ochranu nesplňuje důvody pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, ovšem konkrétní okolnosti případu jsou natolik výjimečné, že by bylo v daném případě *nehumánní* žadateli azyl neposkytnout. Typicky jde o osoby zvláště těžce postižené, nemocné či osoby přicházející z oblastí postižených různými přírodními či humanitárními katastrofami (viz k tomu např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55). Z okolností příběhu žalobkyně přitom jasně vyplývá, že se žalobkyně nikdy v minulosti v žádné z těchto situací *nenacházela* a nebezpečí typické pro beneficianty azylu z humanitárních důvodů jí *nehrozilo*.
29. Jsou-li přitom účastníci ve sporu, zda rodinné vazby cizince na území ČR mohou odůvodňovat udělení národního humanitárního azylu, krajský soud konstatuje, že judikatura správních soudů vychází z premisy, že sloučení rodiny či zachování stávajících rodinných vazeb cizince na území *obecně nelze považovat za případ hodný zvláštního zřetele*, na základě něhož by správní orgán mohl cizinci bez dalšího humanitární azyl udělit (viz zde např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 47/2004-60, ze dne 1. 2. 2017, č. j. 6 Azs 309/2016-28, či usnesení ze dne 18. 2. 2021, č. j. 5 Azs 311/2020-29). V kontextu řešené věci je pak zejména podstatné, že syn, jehož žalobkyně na cestě do ČR doprovázela, na území ČR azyl ani doplňkovou ochranu *nezískal*. Tudíž neexistuje žádný relevantní důvod, aby se o něj jeho matka v průběhu pobytu v ČR z titulu mezinárodní ochrany starala a nadále o něj pečovala.
30. Žalovaný s ohledem na okolnosti posuzované věci racionálně vysvětlil, proč případ žalobkyně není natolik specifický, aby vyžadoval udělení národního humanitárního azylu, přičemž krajský soud s jeho závěry plně souhlasí. Námitku proto vyhodnotil jako nedůvodnou.

c) K formálním nedostatkům napadeného rozhodnutí

31. Žalobkyně dále spatřovala vadu napadeného rozhodnutí žalovaného v tom, že na jí doručeném stejnopisu rozhodnutí absentuje podpis vyřizující osoby, ačkoliv zkratka „v. r.“ u jména takové osoby značí, že tak podepsáno být mělo. Ani tuto námitku neshledal krajský soud důvodnou.
32. V reakci na žalobní argumentaci krajský soud uvádí, že žalobkyně pravděpodobně mylně chápe formální náležitosti rozhodnutí, a především význam zkratky „v. r.“ (vlastní rukou) interpretuje nesprávně. V této souvislosti je potřeba připomenout, že účastníkům řízení se zpravidla zasílá *ověřený stejnopis rozhodnutí*, nikoli jeho originál, jenž je trvale uložen ve správním spisu a má právní význam jako autentický dokument. Právě (a jen) originál rozhodnutí přitom obsahuje skutečný fyzický podpis osoby podepisující rozhodnutí. Aby bylo v případě stejnopisu zřejmé, že originál rozhodnutí byl podepsán, použije se na stejnopisu rozhodnutí u jména osoby, která podepsala originál rozhodnutí, zkratka „v. r.“. Tím se deklaruje, že originál obsahuje podpis, i když v kopii není fyzicky přítomen.
33. Zkratka „v. r.“ obsažená na stejnopisu rozhodnutí tedy neznačí, že by takový stejnopis měl být vlastní rukou podepsán oprávněnou úřední osobou, nýbrž vlastní fyzický podpis takové osoby *nabrazuje*. V nyní projednávané věci byla situace taková, že originál napadeného rozhodnutí uložený ve správním spisu na č. l. 44 obsahuje fyzický podpis

vedoucí oddělení mezinárodní ochrany (Mgr. et Bc. S.). Za těchto okolností tedy bylo v souladu s § 69 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, *přípustné* nahradit podpis vedoucí oddělení na stejnopise napadeného rozhodnutí doručovaného žalobkyni doložkou „vlastní rukou“. Jelikož krajský soud v postupu žalovaného žádné formální vady nezjistil, tak této námitce nepřisvědčil.

d) *K (diskriminační) povaze nařízení vlády č. 55/2024 Sb.*

34. Poslední námitka žalobkyně v řešené věci směřovala vůči povaze nařízení vlády č. 55/2024 Sb., o nepřijatelnosti žádostí občanů třetích zemí o udělení oprávnění k pobytu na území České republiky podávaných na zastupitelských úřadech (dále též „nařízení vlády“). Protože citované nařízení vlády znemožňuje žalobkyni jako ruské státní příslušnici získat v ČR jakékoli oprávnění k pobytu, vnímá jej žalobkyně jako diskriminační a navrhuje posoudit jeho soulad se zákonem a mezinárodními smlouvami, jimiž je ČR vázána.
35. Zdejší soud na tomto místě upozorňuje na to, že předmětem nynějšího správního řízení, a tedy i navazujícího soudního přezkumu krajským soudem, je *výhradně* posouzení žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu z hlediska zákonných důvodů pro udělení azylu či doplňkové ochrany ve smyslu § 12 až § 14b zákona o azylu. Právním základem pro posouzení takové žádosti je na vnitrostátní úrovni především zákon o azylu, jež zčásti doplňuje unijní právní úprava regulující postavení žadatelů o mezinárodní ochranu napříč členskými státy EU (v čele s tzv. kvalifikační a procedurální směrnici) a mezinárodní závazky ČR v oblasti ochrany základních lidských práv a svobod. Mezi prameny práva v oblasti mezinárodní ochrany naopak nespadá nařízení vlády č. 55/2024 Sb., jež stanovuje nepřijatelnost *žádostí o pobytová oprávnění v ČR* podávaných státními příslušníky Ruské federace či Běloruské republiky na zastupitelských úřadech ČR.
36. S ohledem na předestřenou věcnou a osobní působnost nařízení vlády č. 55/2024 Sb. žalovaný při hodnocení azylové žádosti žalobkyně dle citovaného nařízení *vůbec nepostupoval* a ani dle něj postupovat nemohl. Vzhledem k tomu, že žalovaný namítané vládní nařízení v nyní řešené věci neaplikoval a neučinil z něho žádné závěry mající dopad do sféry veřejných subjektivních práv žalobkyně, *nevidí zdejší soud žádný důvod*, proč by měl posuzovat konformitu citovaného nařízení vlády z hlediska ústavního pořádku či mezinárodních závazků ČR. Takové posouzení připadá v úvahu teprve tehdy, pokud by žalobkyni nebylo v řízení podle zákona č. 326/1999 Sb. vydáno požadované povolení k pobytu v ČR proto, že by její žádost jako ruské státní příslušnice byla posouzena na základě citovaného nařízení jako nepřijatelná a zamýšlené pobytové oprávnění jí nebylo vydáno. V nynějším soudním řízení ovšem není pro takový postup prostor a požadavek žalobkyně zjevně překračuje meze tohoto soudního přezkumu.
37. Pro úplnost pak zdejší soud dodává, že na jeho závěru nemůže nic změnit ani žalobkyní tvrzená „provázanost“ azylového a pobytového řízení. Azylové a cizinecké řízení jsou dva zcela odlišné právní procesy sledující značně rozdílné cíle. Zatímco azylové řízení má především humanitární charakter, cizinecké řízení slouží primárně jako administrativně-právní nástroj státu k regulaci migrace a pobytu cizinců na území. Nemožnost získat zamýšlené pobytové oprávnění či ztížené podmínky provázející jeho vydání proto *není možné promítat* do povahově diametrálně odlišného řízení ve věci mezinárodní ochrany, jež staví na tom, že poskytnout žadateli azyl či doplňkovou

ochranu lze pouze tehdy, hrozí-li mu v zemi původu pronásledování či vážná újma z taxativně vymezených důvodů. Ani této námitce proto krajský soud nepřisvědčil.

VI. Závěr a náklady řízení

38. S ohledem na shora uvedené důvody rozhodl krajský soud o žalobě žalobkyně tak, že ji v plném rozsahu zamítl, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
39. O náhradě nákladů řízení zdejší soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., dle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, jenž měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně nebyla ve věci úspěšná, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.). Žalovanému pak v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, resp. ani náhradu nákladů řízení nepožadoval, pročez se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení přímo u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 25. listopadu 2025

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D. v. r.
samosoudce